

Sygn. akt XV K 816/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2014r.

Sąd Rejonowy w Białymstoku w XV Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący: SSR Małgorzata Sawicka

Protokolant: Adam Kruglicz

w obecności **Prokuratora** Piotra Grębowskiego

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2014r. sprawy:

D. Z.

urodz. (...) w B.

córki A. i L. z d. K.

oskarżonej o to, że:

I. w dniu 17 lipca 2010r. w Komisariacie Policji III w B., pouczona o odpowiedzialności karnej za umyślne składanie fałszywych zeznań, składając zeznania w postępowaniu o sygn. akt (...) Prokuratury Rejonowej B.– P.w B., prowadzonym p-ko W. F. (1) podejrzanemu o czyn z art. 178 a § 1 kk, umyślnie zeznała nieprawdę co do okoliczności zdarzenia będącego przedmiotem postępowania stwierdzając, że to ona a nie W. F. (1), kierowała samochodem osobowym marki H.o numerze rej. (...)w dniu 20 czerwca 2012r. około godz. 21 – szej na parkingu osiedlowym przy ul. (...)w B.,

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk

II. w dniu 8 października 2010r. w Sądzie Rejonowym w Białymstoku, pouczona o odpowiedzialności karnej za umyślne składanie fałszywych zeznań, składając zeznania w postępowaniu o sygn. (...)Sądu Rejonowego w B.(...) Wydział Karny prowadzonym p-ko W. F. (1)oskarżonemu o czyn z art. 178 a § 1 kk, umyślnie zeznała nieprawdę co do okoliczności zdarzenia będącego przedmiotem postępowania stwierdzając, że to ona a nie W. F. (1), kierowała samochodem osobowym marki H.o numerze rej. (...)w dniu 20 czerwca 2012r. około godz. 21 – szej na parkingu osiedlowym przy ul. (...)w B.,

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk

III. w dniu 7 kwietnia 2011r. w Sądzie Rejonowym w Białymstoku, pouczona o odpowiedzialności karnej za umyślne składanie fałszywych zeznań, składając zeznania w postępowaniu o sygn. (...)Sądu Rejonowego w B.(...)Wydział Karny prowadzonym p-ko W. F. (1)oskarżonemu o czyn z art. 178 a § 1 kk, umyślnie zeznała nieprawdę co do okoliczności zdarzenia będącego przedmiotem postępowania stwierdzając, że to ona a nie W. F. (1), kierowała samochodem osobowym marki H.o numerze rej. (...)w dniu 20 czerwca 2012r. około godz. 21 – szej na parkingu osiedlowym przy ul. (...)w B.,

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk

IV. w dniu 24 maja 2012r. w Prokuraturze Rejonowej B.– P.w B., pouczona o odpowiedzialności karnej za umyślne składanie fałszywych zeznań, składając zeznania w postępowaniu o sygn. (...)Prokuratury Rejonowej B.– P.w

B. prowadzonym p-ko W. F. (1) oskarżonemu o czyn z art. 178 a § 1 kk, umyślnie zeznała nieprawdę co do okoliczności zdarzenia będącego przedmiotem postępowania stwierdzając, że to ona a nie W. F. (1), kierowała samochodem osobowym marki H.o numerze rej. (...) w dniu 20 czerwca 2012r. około godz. 21 – szej na parkingu osiedlowym przy ul. (...) w B.,

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk

V. w dniu 3 października 2012r. w Sądzie Rejonowym w Białymstoku, pouczone o odpowiedzialności karnej za umyślne składanie fałszywych zeznań, składając zeznania w postępowaniu o sygn. (...) Sądu Rejonowego w B.(...) Wydział Karny prowadzonym p-ko W. F. (1) oskarżonemu o czyn z art. 178 a § 1 kk, umyślnie zeznała nieprawdę co do okoliczności zdarzenia będącego przedmiotem postępowania stwierdzając, że to ona a nie W. F. (1), kierowała samochodem osobowym marki H.o numerze rej. (...) w dniu 20 czerwca 2012r. około godz. 21 – szej na parkingu osiedlowym przy ul. (...) w B.,

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk

1. Oskarżoną D. Z. uznaje za winną tego, że w okresie od dnia 17 lipca 2010r. do dnia 3 października 2012r. w B., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc pouczone o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, w postępowaniu karnym prowadzonym p-ko W. F. (1), oskarżonemu o czyn z art. 178 a § 1 kk, a mianowicie:

- w dniu 17 lipca 2010r. w Komisariacie Policji III w B.w sprawie sygn. akt (...) Prokuratury Rejonowej B.– P.w B.,
- w dniu 8 października 2010r. w Sądzie Rejonowym w B.w sprawie sygn. akt (...),
- w dniu 7 kwietnia 2011r. w Sądzie Rejonowym w B.w sprawie sygn. akt (...),
- w dniu 24 maja 2012r. w Prokuraturze Rejonowej B.– P.w B.w sprawie sygn. akt (...),
- oraz w dniu 3 października 2012r. w Sądzie Rejonowym w Białymstoku w sprawie sygn. akt (...),

umyślnie zeznała nieprawdę co do okoliczności zdarzenia będącego przedmiotem postępowania stwierdzając, że to ona, a nie W. F. (1), kierowała samochodem osobowym marki H. o numerze rej. (...) w dniu 20 czerwca 2010r. około godz. 21 – szej na parkingu osiedlowym przy ul. (...) w B., tj. popełnienia czynu określonego w art. 233 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 233 § 1 kk skazuje ją na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

3. Zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 zł tytułem opłaty i obciąża ją pozostałymi kosztami sądowymi w sprawie w wysokości 90 zł.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W czerwcu 2010r. w III Komisariacie Policji w B. wszczęto dochodzenie przeciwko W. F. (1), nadzorowane przez Prokuraturę Rejonową B. - P. w B., albowiem mężczyzna podejrzewany był o to, że w dniu 20 czerwca 2010r. na parkingu osiedlowym przy ul. (...) w B. kierował samochodem osobowym marki H. nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości - I badanie 1,33 mg/dm³, tj. 2,793 promila i II badanie 1,45 mg/dm³, tj. 3,05 promila, zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, zatem dotyczące występku określonego w art. 178a § 1 kk.

Ustalono, że jednym z głównych świadków zaistniałej sytuacji była D. Z., która jeszcze w dniu 20 czerwca 2010r., na miejscu zdarzenia, podczas interwencji policji, chcąc bronić swojego znajomego oświadczyła – podając nieprawdę -

że to ona kierowała pojazdem, a nie W. F. (1). Kobieta postanowiła, że bez względu na to, ile razy będzie zmuszona złożyć zeznania w postępowaniu karnym prowadzonym przeciwko W. F. (1), tyle razy konsekwentnie będzie bronić swojego znajomego twierdząc, że to ona kierowała autem, a nie ww. mężczyzna. Tak też uczyniła.

Na dzień 17 lipca 2010r. D. Z. została wezwana do III Komisariatu Policji w B., celem złożenia zeznań na wskazane wyżej okoliczności. Mimo, iż przed rozpoczęciem przesłuchania została uprzedzona o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznała nieprawdę co do sytuacji będącej przedmiotem ww. postępowania stwierdzając, że to ona w dniu 20 czerwca 2010r. około godz. 21.00 na parkingu osiedlowym przy ul. (...) w B., kierowała samochodem osobowym marki H. o numerze rej. (...), a nie nietrzeźwy W. F. (1).

Trwając w swoim zamiarze, mimo kolejnych pouczeń o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, D. Z. za każdym razem w trakcie składania zeznań w sprawie W. F. (2) podawała te same nieprawdziwe, istotne okoliczności, będące przedmiotem postępowania karnego, mianowicie, iż to ona w dniu 20 czerwca 2010r. kierowała samochodem, a nie W. F. (1). Zeznania takiej treści D. Z. złożyła jeszcze czterokrotnie, tj. w dniu 8 października 2010r. przed Sądem Rejonowym w B. w sprawie sygn. akt (...), następnie w dniu 7 kwietnia 2011r. przed Sądem Rejonowym w B. w sprawie sygn. akt (...), po uchyleniu wyroku wydanego w postępowaniu toczącym się w sprawie sygn. akt (...), a także w dniu 24 maja 2012r. w Prokuraturze Rejonowej B. – P. w B. w sprawie sygn. akt (...) oraz w dniu 3 października 2012r. w toczącym się po raz trzeci przed Sądem Rejonowym w B., tym razem w sprawie sygn. akt (...), postępowaniu karnym przeciwko W. F. (1).

Ostatecznie fakt, iż zeznania D. Z. nie były zgodne z prawdą i tym samym ustalonym przez Sąd stanem faktycznym, znalazł odzwierciedlenie w wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 3 października 2012r. w sprawie sygn. akt (...), utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 5 lutego 2013r. w sprawie sygn. akt (...), na mocy którego W. F. (1) został uznany za winnego tego, że w dniu 20 czerwca 2010 roku na parkingu osiedlowym przy ulicy (...) w B. kierował samochodem osobowym marki H. o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości - I badanie 1,33 mg/l tj 2,79 promila, II badanie 1,45 mg/l tj. 3,05 promila zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu tj. popełnienia czynu z art. 178a § 1 kk i za to skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Zarówno Sąd Rejonowy, jak i Sąd Okręgowy w Białymstoku w uzasadnieniach swoich wyroków nie miały wątpliwości co do tego, że zeznania złożone w toku postępowania karnego przez D. Z. nie polegały na prawdzie. Dlatego też w dniu 27 marca 2013r. skierowano do Prokuratury Rejonowej B. - P. w B. zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przez ww. przestępstwa z art. 233 § 1 kk.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

a) częściowych wyjaśnień D. Z. (k.105,143-144);

b) oraz dowodów z dokumentów w postaci: zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa (k.1), kopii dokumentów z akt sprawy o sygn. (...) (k.3-88), w tym notatki urzędowej (k.3), protokołów przesłuchania D. Z. w charakterze świadka (k.13v,20v-21,43-43v,60v-62,66-66v), aktu oskarżenia (k.17,63), wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 17 listopada 2010r. w sprawie sygn. akt (...) wraz z uzasadnieniem (k.32v-38), wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 10 lutego 2011r. w sprawie sygn. akt (...) wraz z uzasadnieniem (k.39-41), wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 19 września 2011r. w sprawie sygn. akt (...) wraz z uzasadnieniem (k.50-55), wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 6 lutego 2012r. w sprawie sygn. akt (...) wraz z uzasadnieniem (k.56-59), wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 3 października 2012r. w sprawie sygn. akt (...) wraz z uzasadnieniem (k.68-75), wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 5 lutego 2013r. w sprawie sygn. akt (...) wraz z uzasadnieniem (k.80-88).

Oskarżona D. Z. przesłuchiwana na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i korzystając z przysługującego uprawnienia, odmówiła złożenia wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania (k.105).

Natomiast przed Sądem, oskarżona przyznała się w całości do winy i wyjaśniła (k143-144), że składając fałszywe zeznania chciała wyłącznie pomóc swojemu znajomemu W. F. (1) i dlatego powiedziała, że to ona kierowała samochodem. Już na początku podjęła decyzję, że będzie trwać przy tym stanowisku i trzymać się raz przyjętej wersji do końca postępowania, bez względu na to, ile razy miałyby złożyć określonej treści zeznania. D. Z. oświadczyła ponadto, iż teraz żałuje swojego zachowania.

Sąd zważył co następuje :

Zdaniem Sądu, zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości w zakresie winy oskarżonej D. Z..

Oceniając wyjaśnienia oskarżonej Sąd uznał, że jedynie w części, w jakiej oskarżona przyznała się przed Sądem do popełnienia zarzucanych jej czynów zasługują one na uwzględnienie, albowiem znajdują odzwierciedlenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w postaci dołączonych do akt poświadczonych za zgodność z oryginałem materiałów z akt sprawy o sygn. (...) (k.3-88), w tym protokołów przesłuchań D. Z. w charakterze świadka w dniach: 17 lipca 2010r. (k.13v), 8 października 2010r. (k.20v-21), 7 kwietnia 2011r. (k.43-43v), 24 maja 2012r. (k.60-62) oraz 3 października 2012r. (k.66-66v). Co przy tym istotne, w każdym z tych protokołów zawarta była informacja o pouczeniu oskarżonej, przed przystąpieniem do czynności przesłuchania, o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, a mimo to oskarżona zdecydowała się świadomie, aż pięciokrotnie zeznawać nieprawdę co do okoliczności mających istotne znaczenie w postępowaniu prowadzonym przeciwko W. F. (1). O słuszności swojego stanowiska przekonuje Sąd ostatecznie także prawomocne rozstrzygnięcie Sądu w zakresie uznania winy W. F. (1), który na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 3 października 2012r. w sprawie sygn. (...), utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 5 lutego 2013r. w sprawie sygn. (...), został uznany za winnego popełnienia czynu określonego w art. 178a § 1 kk (k.68-69,80).

W świetle powyższego, oceniając całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie Sąd uznał, że wina oskarżonej D. Z. w zakresie popełnienia zarzucanych jej poszczególnych zachowań nie budzi wątpliwości i została w pełni udowodniona. Bezsprzeczny jest bowiem fakt, iż oskarżona składając pięciokrotnie zeznania w sprawie prowadzonej przeciwko W. F. (1), a więc zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem, będąc przed każdą z tych czynności pouczone o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, fałszywie zeznawała co do istotnych okoliczności będących przedmiotem w/w postępowania podając, że w dniu 20 czerwca 2010 roku na parkingu osiedlowym przy ulicy (...) w B. kierowała samochodem osobowym marki H. o nr rej. (...), mimo iż w rzeczywistości ww. samochód prowadził W. F. (1).

Zatem, wobec wyjaśnień oskarżonej, która przyznała, iż składając fałszywe zeznania, w ten właśnie sposób chciała uchronić swojego znajomego – W. F. (1) przed odpowiedzialnością karną, zachowanie oskarżonej należało potraktować, jako działanie umyślne, objęte zamiarem bezpośrednim.

Jednocześnie analizując materiał dowodowy zgromadzony w sprawie na tle wyjaśnień oskarżonej złożonych przed Sądem, jak też wobec braku dowodów przeciwnych, Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżona D. Z. pięciokrotnie składając tej samej treści fałszywe zeznania miała jeden, z góry powzięty zamiar, który realizowała w krótkich odstępach czasu. Inaczej mówiąc, zachowanie oskarżonej cechowało się swoistą więzią podmiotowo – przedmiotową uzasadniającą uznanie poszczególnych zachowań za fragmenty większej całości, jaką był czyn ciągły. Oskarżona bowiem już w czasie zaistnienia zdarzenia, podczas interwencji policji oświadczyła (k.3), iż to ona prowadziła pojazd, a nie W. F. (1), a następnie składając zeznania w toku kolejnych przesłuchań, aż do prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie sygn. akt (...), trwała przy swoim stanowisku i trzymała się raz przyjętej wersji.

Zatem, mając na względzie przedstawione argumenty należało uznać, iż oskarżona niejako etapowo realizowała jednorodnjawne zachowania, mając ten sam, z góry powzięty zamiar, co świadczy o tym, iż działała w warunkach czynu ciągłego określonego w art. 12 kk. Dlatego też Sąd przyjął, iż swoim zachowaniem D. Z. wyczerpała ustawowe

znamiona jednego przestępstwa określonego w art. 233 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, co znalazło odzwierciedlenie w pkt 1. części rozstrzygającej wyroku i za to na podstawie art. 233 § 1 kk skazał ją na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając karę oskarżonej D. Z. Sąd miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Zdaniem Sądu tak właśnie określona wobec oskarżonej kara pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia szkodliwości społecznej czynu, a jej dolegliwość nie przekracza stopnia zawinienia, spełniając tym samym wszelkie wymogi zarówno co do zasad prewencji ogólnej, jak i szczególnej. Wymierzając karę Sąd miał na uwadze również właściwości i warunki osobiste oskarżonej.

Jako okoliczności obciążające, wbrew stanowisku obrońcy oskarżonej, Sąd przyjął, iż zachowanie oskarżonej cechowało się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, wyrażającym się przede wszystkim w rodzaju naruszonych dóbr chronionych prawem, charakterze, sposobie i motywie działania oskarżonej oraz ilości poszczególnych zachowań niezgodnych z prawem, godzących w prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości oraz wiarygodność ustaleń dokonanych w postępowaniach przewidzianych na podstawie ustawy, narażając tym samym Skarb Państwa na dodatkowe koszty. Nie bez znaczenia pozostał też fakt, iż oskarżona niejako dała przyzwolenie na bezprawne zachowanie się W. F. (1), który nie tylko kierował samochodem w stanie nietrzeźwości, ale też doprowadził do kolizji pojazdów. A podkreślić należy, że oskarżona D. Z. jest osobą wykształconą, od której należy wymagać więcej, w szczególności, iż jest nauczycielką (k.107,143), a zatem osobą co do zasady winną też swoim zachowaniem, nie tylko wiedzą, przekazywać młodym ludziom właściwe wzorce postępowania, czemu nie sprostała.

Natomiast, jako okoliczności łagodzące Sąd uznał fakt, iż oskarżona ostatecznie przed Sądem przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyraziła żal z powodu zaistniałej sytuacji. Nie była też dotychczas karana sędownie (k.98), ani nie przebywała w Izbie Wyrzeźwień (k.100).

Z powyższych względów Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat tytułem próby uznając, że nie sprzeciwiają się temu względy na społeczne oddziaływanie kary, a po stronie oskarżonej zachodzi pozytywna prognoza uzasadniająca przypuszczenie, że pomimo niewykonania kary nie popełni ona ponownie przestępstwa i będzie przestrzegała porządku prawnego. Zdaniem Sądu, wskazany wyżej okres próby z pewnością pozwoli zweryfikować zachowanie oskarżonej, sposób, w jaki wykorzystała daną jej szansę i postawioną pozytywną prognozę kryminologiczną.

Reasumując: orzeczenie, które Sąd wydał w niniejszej sprawie uwzględnia wszystkie aspekty wymiaru kary, w tym stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonej czynu. Kara orzeczonej wobec D. Z. z pewnością spełni swoje cele zapobiegawczo-wychowawcze, jak też w zakresie społecznego oddziaływania oraz kształtowania świadomości prawnej o represji, z jaką spotka się popełniane przestępstwo.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 627 kpk, mając na względzie koszty związane z uzyskaniem karty karnej (50 zł), ryczałt za wysyłanie wezwań (40 zł) oraz opłatę, o której stanowi przepis art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.).